

Que els bars no et tapin el Bosch

Mirat de lluny sembla un bar qualsevol. Situat en un racó de la plaça de Joan Carles Primer (si és que les places tenen racons) s'erigeix el bar Bosch, solera i tradició de molts anys.

Una primera característica ens ajudarà a comprendre fins a quin punt té renom el local: des de primera hora del matí fins a les tantes de la matinada –sobretot en l'estiu– el lloc sempre està ple de gent.

Al matí, perquè els treballadors de la zona hi van a fer un berenar ràpid, cafè d'urgència abans de posar-s'hi; cap a les onze, la segona tanda entra i surt, constantment, per menjar una "llagosta" –pa amb oli torrat– o per sufocar, així de clar, les inclemències del temps (si a l'hivern amb bon cafè, si a l'estiu, amb granissat de llimona). L'hora de dinar també se sol omplir d'aquells que mengen amb urgència.

Per descomptat, l'hora de la migdiada, la del cafè, s'omple de gent amb ganes de tertúlia, conversa i vistes. Sí, vistes: molts dels que s'hi queden es dediquen a mirar les altres taules, i més sovint del que semblaria en qualsevol altre bar, apareixen personatges inusitats, estranys, peculiars... personatges del Bosch.

Cap al tard, a posta de sol, canvia el decorat: personatges noctàmbuls comencen a aparèixer, encara que sigui un dilluns o un dimarts. Una bona part d'ells va a fer la primera copa al Bosch, a veure si troba algun conegut i autoconvidar-se a un Martini o senzillament a fer una mica de temps abans d'anar a sopar. Alguns *queden*, i d'altres tornen més tard. El Bosch sempre té gent, fins a les dues o les tres de la matinada, hora en què els cambrers comencen a retirar les taules de la terrassa. És el moment de tancar i fer caixa.

CAMBRERS PECULIARS

I si el local és un símbol, no ho són menys els seus cambrers: cadascú té una personalitat definida i una manera d'entendre el servei pròpia. I no és recomanable demanar una copa a qualsevol cambrer: quasi és millor esperar que vengui ell; així és segur que qui t'atén és el cambrer adequat.

Cadascú té les seves taules, els seus

INTERIOR, EXTERIOR... ÉS IGUAL

El bar en si té, com molts, una terrassa, prolongació del local. Males llengües contenen que, quan l'Ajuntament va fer una reforma de la plaça (aleshores Pius XII) el Bosch va demanar que s'ampliàs la vorera, cosa que va aconseguir. De tota manera, la terrassa, ampliada ja, ha tingut acceptació, més i tot que l'interior. Fins el punt que a l'hivern de ple la terrassa continua amb gent, fidel al Bosch.

Al cap i a la fi, la fama del Bosch deu ser això: una fidelitat al bon gust, al saber viure i als gestos perduts.

Xim Fuster

clients, i tenen l'exclusivitat sobre ells.

Abans s'ha apuntat què sol fer la gent, al Bosch. Ara, potser cal intuir per què té tant d'èxit, si per èxit entenem públic. Les claus poden ser dues: una, que fa cinquanta-cinc anys que el lloc existeix. En aquest temps, el lloc s'ha anat impregnant de detalls indelebles, de personatges cèlebres –és freqüent veure autoritats de qualsevol matèria sent entrevistats per periodistes novells i no tan novells–, de decoració genuïna i irrepètible...

L'altre motiu d'afluència és la ubicació: el Bosch té un lloc privilegiat dins Ciutat. Turistes, treballadors, gent de compres... molts d'ells tenen el bar com a lloc de pas. A més, on va un hi van tots, i aquest imant fa que, encara contra la voluntat pròpia, més d'un s'hi quedi una estoneta més.